

Sorin
Coadă
soren
senpersonal.
ro

Publicat Sâmbăta, 15 Mai 2010, ora 18: 31

Se gândea tot mai mult la fotografia de nuntă a gazdei, la soțul ei negricios cu început de chelie și mustața subțire ca spicul de grâu lovit de tăciune. Alături de ea, în floarea vârstei, cu chipul oval și bărbie tăioasă, el ar fi trebuit, printr-o destindere a trăsăturilor și o îmblânzire a privirii care exprima, singular, gândul acelui moment, să apară diferit față de realitate.

Direcția în care privea trăda distanțarea de mireasă și mai ales de buchetul ei de flori ridicat prea sus pentru a intra în cadru. Părea să se fi ridicat pe vârfuri pentru a fi mai înalt. Fruntea i se încruntase obosit iar buza de jos i se răsfrângea într-un geamăt de durere.

Pentru ea nu dispăruse pur și simplu. Chinuită de vestea primită cu câteva zile înainte de despărțire, încercase să-și curețe ființa de rugina sufletului până la plecarea trenului. Plângea mult, spărgea inconștientă farfurii în bucătărie și sta pierdută în gânduri cu mâna pe coada fierbinte a cratiței forfotind melodios în aroma mâncării. El înjura furios timpul leneș ce le făcea despărțirea mai grea.

Mâncarea de la cuptor se făcuse scrum, iar vaza cu florile scumpe, aduse de el din oraș, se vărsase; apa verzuiuleioasă pătase fața de masă tablă de șah.

Mâncară doar ciorbă, dar vinul rece îi făcu bine și ei, cu toate că mai suspina încă, gândindu-se la florile minunate ciugulite lacom de rațele gulerate.

Între șinele din spatele gării, el i-a sărutat părul în fața locomotivei staționate și, drăgăstos, i-atinse buzele cu vârfurile aspre și reci ale degetelor. Înainte ca trenul să se depărteze, s-a întors stânjenită spre copilul cu ochii negri și pantalonii murdari în genunchi îndemnându-l să ia una din bomboanele învelite în staniol.

Din mersul trenului, a mai strigat-o încă o dată silind-o să se întoarcă și să fluture fără vlagă batista cu geanta căzută din umăr.

Băiatul molfăi repede bomboana fără a-și lua ochii de la ea, iar ea se rușină ca o fată mare de o dragoste ascunsă.

Îi dăruie toată cutia cu gândul la ultimele cuvinte ale soțului cuprinse dojană asiguratorie menită să-i zăgăzuiască pârâiașele de pe obrajii bucălați.

Copilul acceptă neîncrezător cutia; mama lui își aștepta soțul.

Casa rămase neschimbată din acele vremuri. Doamna Armășiu nu se gândea să schimbe ceva la ea; toate lucrurile strânse cu răbdare până la plecarea lui rămaseră neschimbate pentru a întări statornicia sentimentelor ei.

Dintre toate, fotografia de nuntă era cea care îi trezea adeseori amintiri dureroase și regrete. Între lucrurile noi care își făcuseră cu greu loc în tradiția casei se număra și croitoreasa, o femeie înaltă și trecută, cu buze subțiri și mâini solzoase, unghii vineții și dinții lipsă. Purta haine făcute de mâna ei, copiind stilul tinerelor sale cliente. Strânsese îndestulă șiretenie feminină pentru a cocheta subtil cu Druțu. În mod bizar, îi plăcea să se facă remarcată, ca din necesitate, în tot soiul de treburi masculine. Putea să taie o pasăre sau să înjunghie un porc, chiar dacă în preajmă se găsea mână de bărbat.

Ea îi găsea ocazional de lucru lui Druțu la clienții ei și stăruia fără folos să-l învețe croitoria.

El îi cădea uneori pradă unor lungi conversații; constata cu uimire că nu avea idei preconcepute, dar putea deveni plictisitoare povestind în amănunt întâmplări mărunte.

Acum, mâncau lămâie cu zahăr și suportând acreala, vorbeau despre țigani care vindeau mărgеле de sticlă, piepteni, cercei sau inele și licurici copiilor.

Cu o zi înainte, venise unul plângând să-și vândă vioara, dar doamna Armășiu, în afară de alimente nu-și cumpăra decât lucruri de moarte.

— Găsești la ei toate nimicurile!

Mai tăiară o lămâie și plescăiră zgomotos. Druțu ar fi plecat, dar nu-și terminase prăjitura prea dulce pentru a o mânca mai repede. Gazda merse în bucătărie să aprindă focul. În tăcerea curioasă a celor doi, se auzea cum scapără neîndemânatecă chibriturile. Lămâia din care gazda storsese zeama zăcea pe masă; privind-o, Druțu înghiți

greu. Croitoreasa citea dintr-un ziar vechi pe care, mai înainte, gazda curăţase cartofi. Scăpăratul enervant din bucătărie continua. Strânse cu dinţii linguriţa revăzând leşul calului de la marginea drumului. Un fior de scârbă – greaţa limonie, măcrişul acru şi prea dulcea prăjitură îl făcură să alerge fără să respire şi fără să privească în partea stângă între boji, închipuindu-şi cum timpul face să răsară, după ce ploile topeau carnea putrezindă, albul de zahăr al viermilor şi, cu frunze lucioase, florile de unişor ca o poleială a vieţii.

Căutând un ochi de limpezime, găsi o mare de maci, purpurie şi verde, o pată violetă de petale cărnoase cu polen galben şi linii de atracţie, albe şi pufoase.

Flori rozalbemoartea fluturilor, toate pentru o femeie cu părul de aur spic, buze cârmâzii, părării de ciuperci otrăvitoare acoperindu-i pomeţii, iar peste toate, neghină în foc.

Ochii vitriolanţi de vasilisc molohească venin peste florile galbene de ură. Gâlgâie absintul în zăpăit de furie neputincioasă şi, pe câmpul de arome aţâţătoare, nevăstuica închipuirii muşcă pulpa stearpă a unei vaci negre. Privirea vitei este blândă; pare licărul din ochii unei femei care nu ştie să iubească.

Zânc, zădăreşte clopotul. Sss! Sss! Sss! zădăresc şi spectatorii.

În mijloc zace un fluier mut, ca un surâs al inocenţei de vreme rea şi poticnire.

Lăsa prăjitura neterminată şi ieşi îmbrăcându-se. Pe lângă corturi, trecu nepăsător la râsetele şi ocheadele ȱigăncuşelor ce adăpau mânjii.

Alergă pe lângă leşul calului, fără să respire şi fără să-l privească. Se opri la distanţă, răsuflând greu şi ştergându-şi mecanic transpiraţia de pe gât cu eşarfa legată la încheietura mâinii.

Şirul duzilor umbrea drumul şi o parte din curţile caselor sinilite. Revăzu leşul; nu putea să nu se gândească la el. Zgândărise burta crăpată a calului cu un băţ, scoţând la iveală maţele umflate şi lăsa voma să împrăşte acolo, lângă ele, cinchit şi cu mâinile pe abdomen.